

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS
(otrā palāta paplašinātā sastāvā)

2005. gada 22. decembrī*

Lieta T-146/04

Koldo Gorostiaga Atxalandabaso, bijušais Eiropas Parlamenta deputāts, dzīvojošs Sentpjērdīribā [*Saint-Pierre-d'Irube*] (Francija), ko pārstāv D. Ružē [*D. Rouget*], advokāts,

prasītājs,

pret

Eiropas Parlamentu, ko pārstāv H. Kriks [*H. Kriick*], K. Karamarks [*C. Karamarcos*] un D. Mūrs [*D. Moore*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētājs,

* Tiesvedības valoda — franču.

ko atbalsta

Spānijas Karaliste, ko pārstāv tās pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

persona, kas iestājusies lietā,

par lūgumu atcelt Eiropas Parlamenta ģenerālsēdētāja 2004. gada 24. februāra lēmumu par noteiktu summu, kas prasītājam pārskaitītas kā parlamentārie izdevumi un piemaksas, atgūšanu.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA
(otrā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Pirungs [*J. Pirrung*], tiesneši A. V. H. Meijs [*A. W. H. Meij*], N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*], I. Pelikānova [*I. Pelikánová*] un S. Papasavs [*S. Papasavvas*],

sekretāre K. Kristensena [*C. Kristensen*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 12. septembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

- 1 EKL 199. panta 1. punktā ir noteikts:

“Eiropas Parlaments ar tā locekļu vairākuma lēmumu pieņem savu reglamentu.”

- 2 Eiropas Parlamenta Reglamenta 5. pantā tā redakcijā, kas piemērojama šai lietai (OV 2003, L 61, 1. lpp., turpmāk tekstā — “Reglaments”), ir noteikts:

“Prezidijs izstrādā noteikumus par deputātu izdevumu atlīdzināšanu un piemaksām.”

- 3 Reglamenta 16. pantā ir noteikts:

“Pēc priekšsēdētāja vietnieku ievēlēšanas Parlaments ievēlē piecus kvestorus.

Kvestoru ievēlēšana notiek saskaņā ar to pašu procedūru kā priekšsēdētāja vietnieku ievēlēšana.”

4 Reglamenta 21. pantā ir noteikts:

“1. Prezidiju veido Parlamenta priekšsēdētājs un četrpadsmit priekšsēdētāja vietnieki.

2. Kvestori ir Prezidija locekļi ar padomdevēja tiesībām.”

5 Reglamenta 22. panta 2. punktā ir noteikts:

“Prezidijs pieņem finansiālus, organizatoriskus un administratīvus lēmumus par deputātiem un Parlamenta iekšējo organizāciju, Ģenerālsekretariātu un struktūrvienībām.”

6 Reglamenta 25. pantā ir noteikts:

“Kvestori atbilstoši Prezidija pieņemtajām pamatnostādnēm ir atbildīgi par tiem administratīvajiem un finanšu jautājumiem, kas tieši skar deputātus.”

7 Reglamenta 182. panta 1. punktā ir noteikts:

“Parlamentam palīdz Prezidija iecelts ģenerālsēkretārs.

Ģenerālsēkretārs Prezidijā svinīgi apņemas apzinīgi pildīt savus pienākumus un ievērot pilnīgu objektivitāti.”

8 Noteikumus par Eiropas Parlamenta deputātu izdevumiem un piemaksām (turpmāk tekstā — “DIP noteikumi”) pieņēma Eiropas Parlamenta Prezidijs saskaņā ar Reglamenta 22. pantu un atbilstoši EK līguma 199. pantam, EAEK līguma 112. pantam un EOTK līguma 25. pantam.

9 DIP noteikumu 13. panta 1. punkta pirmajā daļā, kas bija spēkā strīda faktu rašanās laikā, ir noteikts, ka “deputāti ir tiesīgi saņemt fiksētu piemaksu saskaņā ar Prezidija noteikto likmi, lai segtu izdevumus, kas rodas saistībā ar deputātu tādu parlamentāro darbību, uz kuru saskaņā ar šiem noteikumiem neattiecas citas piemaksas (turpmāk tekstā — “piemaksa par vispārējiem izdevumiem”).

10 DIP noteikumu 14. panta 1. punktā ir noteikts:

“Ievērojot šā panta noteikumus, deputātiem ir tiesības saņemt piemaksu (turpmāk tekstā — “parlamentārās palīdzības piemaksa”), lai segtu izdevumus, kas radušies, pieņemot darbā vienu vai vairākus palīgus vai izmantojot viena vai vairāku palīgu pakalpojumus [..].”

- 11 Atbilstoši DIP noteikumu 14. panta 2. punktam un 7. punkta b) apakšpunktam deputāts var pilnvarot trešās personas, sauktas “pilnvarotie maksātāji”, veikt pilnīgu vai daļēju savas parlamentārās palīdzības piemaksas (sauktas arī par “sekretariāta piemaksu”) pārvaldību.

- 12 DIP noteikumu 16. panta 2. punktā ir paredzēts:

“Ja ģenerālsēkretārs pārliecinās, ka summas kā parlamentārās palīdzības piemaksas ir nepamatoti samaksātas, viņš dod norādījumus par šo summu atgūšanu no attiecīgā deputāta.”

- 13 DIP noteikumu 27. pantā ir noteikts:

“2. Ja deputāts uzskata, ka šos noteikumus piemēro nepareizi, viņš var rakstveidā vērsties pie ģenerālsēkretāra. Ja deputāts un ģenerālsēkretārs nevar panākt vienošanos, jautājumu nodod kvestoriem, kas pēc apspriešanās ar ģenerālsēkretāru pieņem lēmumu. Kvestori var apspriesties arī ar priekšsēdētāju un/vai Prezidiju.

3. Ja ģenerālsēkretārs pēc apspriešanās ar kvestoriem ir pārliecināts, ka piemaksu summas, kas deputātiem pienākas saskaņā ar šiem noteikumiem, Eiropas Parlamenta deputātiem ir nepamatoti pārskaitītas, viņš dod norādījumus par šo summu atgūšanu no attiecīgā deputāta.

4. Izņēmuma gadījumos un pamatojoties uz ģenerālsēkretāra priekšlikumu, ko sniedz pēc apspriešanās ar kvestoriem, Prezidijs saskaņā ar Finanšu regulas 73. pantu un tās īstenošanas noteikumiem var pilnvarot ģenerālsēkretāru uz laiku apturēt deputātu piemaksu maksāšanu, līdz deputāts būs atmaksājis nepamatoti izmantotās summas.

Prezidijs pieņem lēmumu, rūpējoties par deputāta pienākumu efektīvu izpildi un iestādes pareizu darbību un attiecīgo deputātu pirms lēmuma pieņemšanas uzklātosot.”

14 Iepriekš minētais 4. punkts tika pievienots DIP noteikumu 27. pantam ar Prezidija 2003. gada 12. februāra lēmumu.

15 Iekšējo noteikumu par Eiropas Parlamenta budžeta izpildi, kurus pieņēma Prezidijs 2002. gada 4. decembrī, 5. pantā ir noteikts:

“3. Iestāde, ko pārstāv tās priekšsēdētājs, ar deleģēšanas lēmumu ieceļ ģenerālsēkretāru par galveno deleģēto kredītrīkotāju.

4. Pilnvaras deleģētajiem kredītrīkotājiem deleģē galvenais deleģētais kredītrīkotājs. Pilnvaras pastarpināti deleģētajiem kredītrīkotājiem deleģē deleģētie kredītrīkotāji.”

- 16 Padomes 2002. gada 25. jūnija Regulas (EK, *Euratom*) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienų vispārējam budžetam, 71. panta 2. punktā (OV L 248, 1. lpp., turpmāk tekstā — “Finanšu regula”), ir noteikts:

“Noteikta lieluma gan pašu resursi, kas nodoti Komisijai, gan jebkurš debitoru parāds, kas apzināts kā drošs, kuru nomaksāšanai pienācis termiņš, jākonstatē ar iekasēšanas rīkojumu grāmatvedim un pēc tam jānosūta parādzīme parādniekam — abus šos dokumentus sastāda atbildīgais kredītrīkotājs.”

- 17 Finanšu regulas 72. panta 2. punktā ir noteikts:

“Iestāde, pieņemot lēmumu, var oficiāli konstatēt kā debitoru parādu summu, kas pienākas no personām, kuras nav valstis; šāds lēmums jāizpilda EK līguma 256. panta nozīmē.”

- 18 Atbilstoši Finanšu regulas 73. panta 1. punktam:

“Grāmatvedis darbojas, pamatojoties uz iekasēšanas rīkojumiem attiecībā uz debitoru parādiem, ko pienācīgi konstatējis atbildīgais kredītrīkotājs. Viņš visiem spēkiem cenšas nodrošināt, lai Kopienas saņemtu savus ieņēmumus, un raugās, lai tiktu aizsargātas to tiesības.

Grāmatvedis atgūst summas, kompensējot noteikta lieluma drošus maksājumus pret parādniekiem, kuru atmaksai pienācis termiņš, ar tādiem noteikta lieluma drošiem prasījumiem, kuru atmaksai pienācis termiņš, kādi šiem parādniekiem pašiem ir pret Kopienām.”

19 Komisijas 2002. gada 23. decembra Regulas (EK, *Euratom*) Nr. 2342/2002, ar ko paredz īstenošanas kārtību Finanšu regulai (OV L 357, 1. lpp.), 78. panta 3. punktā ir noteikts:

“Ar parādzīmi parādnieku informē, ka:

- a) Kopienas ir konstatējušas debitoru parādu;
- b) parāda atmaksa Kopienām pienākas noteiktā datumā (turpmāk tekstā — “termiņš”);
- c) ja parāda atmaksa nav izdarīta termiņā, par parādu jāmaksā procenti atbilstoši likmei, kas minēta 86. pantā, neskarot īpašās regulas, kas jāpiemēro;
- d) kad vien iespējams, iestāde izdara atgūšanu ar ieskaitu pēc tam, kad par to informēts parādnieks;
- e) ja maksājums nav izdarīts termiņā, iestāde īsteno atgūšanu, izmantojot jebkādu nodrošinājumu, kas iemaksāts iepriekš;

- f) ja pēc tam, kad izdarīti visi šie pasākumi, summas nav atgūtas pilnā apmērā, iestāde īsteno atgūšanu, izpildot lēmumu, kas nodrošināts saskaņā ar Finanšu regulas 72. panta 2. punktu, vai arī uzsākot tiesvedību.

Kreditrikotājs nosūta parādniekam parādzīmi un tās kopiju nosūta grāmatvedim.”

- ²⁰ Regulas Nr. 2342/2002 80. pantā ir paredzēts:

“1. Debitoru parākus konstatē, pamatojoties uz apliecinātajiem dokumentiem, kuri apstiprina Kopienas prasījumus.

2. Pirms debitoru parāda konstatēšanas atbildīgais kreditrikotājs personīgi pārbauda apliecinātos dokumentus vai uz savu atbildību nodrošina šādu pārbaudi.”

- ²¹ Regulas Nr. 2342/2002 83. pantā ir paredzēts:

“Jebkurā procedūras stadijā grāmatvedis pēc tam, kad par to informējis atbildīgo kreditrikotāju un parādnieku, atgūst konstatētos debitoru parākus ar ieskaitu, ja parādniekam arī ir prasījums pret Kopienām, kurš ir drošs, kura summa ir noteikta, kura atmaksas termiņš ir pienācis un kas attiecas uz summu, kura konstatēta ar maksājuma rīkojumu.”

22 Regulas Nr. 2342/2002 84. pantā ir paredzēts:

“1. Neskarot 83. pantu, ja summa nav pilnīgi atgūta līdz parādzīmē norādītajam termiņam, grāmatvedis informē atbildīgo kredītrikotāju un nekavējoties uzsāk procedūru, lai izdarītu atgūšanu jebkādiem likumā atļautiem paņēmieniem, vajadzības gadījumā arī izmantojot jebkādu iepriekš dotu nodrošinājumu.

2. Neskarot 83. pantu, ja 1. punktā izmantoto atgūšanas paņēmieni nevar izmantot un parādniķis nav samaksājis pēc oficiāla paziņojuma, kuru nosūtījis grāmatvedis, tad grāmatvedis izpilda nodrošināto atgūšanas lēmumu vai nu piespiedu kārtā saskaņā ar Finanšu regulas 72. panta 2. punktu, vai uzsākot tiesvedību.”

23 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) 4. panta 3. punktā ir paredzēts:

“Var atteikt piekļuvi dokumentam, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemtam dokumentam, kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.”

Prāvas priekšvēsture

- 24 Koldo Gorostiaga Atsalandabaso [*Koldo Gorostiaga Atxalandabaso*] bija Eiropas Parlamenta deputāts kopš 1999. gada basku politiskās grupas “Euskal Herritarok/Batasuna” (turpmāk tekstā — “EH/B”) sarakstā. Atbilstoši Madrides *Juzgado de Instrucción n° 5* (Madrides Izmeklēšanas tiesa Nr. 5) 2002. gada 26. augusta rīkojumam, kā arī *Tribunal Supremo* (Spānijas Augstākā tiesa) 2003. gada 27. marta spriedumam, EH/B Spānijā tika atzīta par nelikumīgu. Prasība, kas tika celta pret pēdējo spriedumu *Tribunal Constitucional* (Spānijas Konstitucionālā tiesa), tika noraidīta. EH/B aizliegumam nebija tiesiskas sekas attiecībā uz prasītāja parlamentāro mandātu, kuru viņš turpināja pildīt līdz Parlamenta pilnvaru laika beigām 2004. gada jūnijā.
- 25 Parlamentārās piemaksas, proti, piemaksas par vispārējiem izdevumiem un sekretariāta piemaksas, prasītājam tika pārskaitītas no brīža, kad viņš uzsāka pildīt deputāta pienākumus 1999. gadā, līdz 2001. gada 31. augustam uz viņa un EH/B vārda atvērtu norēķinu kontu *Banque Bruxelles Lambert SA*. Pēdējais darbojās kā pilnvarotais maksātājs DIP noteikumu 14. panta 2. punkta izpratnē.
- 26 2002. gada 21. martā prasītājs no krājkonta, kas bija piesaistīts norēķinu kontam, noņēma summu EUR 210 354.
- 27 Nākamajā dienā pēc noņemšanas, proti, 2002. gada 22. martā, Gorotsategi [*Gorrotxategi*] kungs, EH/B kasieris un prasītāja grāmatvedis, pēc ierašanās Francijas teritorijā no Beļģijas tika aizturēts. *Le tribunal de grande instance de Paris* [Parīzes Pirmās instances tiesa] pirmais izmeklēšanas tiesnesis konfiscēja naudas summu EUR 200 304, kas atradās pie Gorotsategi kunga.

28 Parlamenta Prezidijs pirmo reizi par šo lietu uzzināja sanāksmes laikā 2002. gada 8. aprīlī. Minētās sanāksmes protokola 8.2. punktā ir teikts šādi:

“Prezidijs [..]

- pieņem zināšanai masu medijos izplatīto informāciju, atbilstoši kurai Francijas iestādes aizturēja divus valsts politiskās partijas locekļus, pie kuriem atradās ievērojama naudas summa un kuri paziņoja, ka šie naudas līdzekļi bija tikuši pārskaitīti Eiropas Parlamenta loceklim viņa [parlamentārās] darbības ietvaros;

- pēc priekšsēdētāja ziņojuma uzklaušīšanas pilnvaro ģenerālsekretāru nepieciešamības gadījumā veikt visus nepieciešamos pasākumus, kas izriet no šīs situācijas, it īpaši, lai pārliecinātos, vai attiecīgā Parlamenta locekļa izdevumi bija saskaņā ar dažādiem piemērojamiem noteikumiem, un ziņot kvestoriem par katru šo noteikumu iespējamo pārkāpumu.”

29 Ar 2002. gada 12. aprīļa vēstuli Parlamenta ģenerālsekretārs (turpmāk tekstā — “ģenerālsekretārs”) atgādināja prasītājam par dažādajām piemaksām, kas viņam tika pārskaitītas no brīža, kad viņš uzsāka pildīt deputāta pienākumus, un prasīja līdz 2002. gada aprīļa beigām iesniegt skaitlisku informāciju par naudas summu, kas pārskaitītas, sākot no 1999. gada līdz 2001. gada 31. janvārim, kā sekretariāta piemaksa, izmantošanu, kā arī paskaidrojumus par naudas summu, kas pārskaitītas kā piemaksa par vispārējiem izdevumiem, izmantošanu.

- 30 Prasītājs atbildēja ar 2002. gada 6. maija vēstuli, izklāstot grāmatvedības datus attiecībā uz sekretariāta piemaksu un piemaksu par vispārējiem izdevumiem izmantošanu 1999., 2000. un 2001. gadā. Saskaņā ar šiem datiem prasītājs bija parādā EUR 103 269,79 *EH/B*, EUR 51 070,19 trīs asistentiem un EUR 15 359,46 sociālā nodrošinājuma organizācijām, un, proti, pavisam kopā EUR 169 699,44.
- 31 Pēc prasītāja sniegtajiem paskaidrojumiem ģenerālsēkretārs ar 2002. gada 7. jūnija vēstuli viņam prasīja, lai specializēta sabiedrība veiktu šo piemaksu izmantošanas auditu. Cita starpā viņš šajā vēstulē atzīmēja, ka prasītājs nebija izmantojis summu EUR 58 155,82 kā sekretariāta piemaksu, un prasīja tās tūlītēju atmaksu. Kas attiecas uz pēdējo summu, prasītājs apņēmas to atmaksāt Parlamentam, reizi mēnesī pārskaitot summu EUR 3000.
- 32 Prasītājs uz šo vēstuli atbildēja 2002. gada 20. jūnijā, norādot, ka summu apmēram EUR 200 000, ko konfiscēja Francijas iestādes, pārskaitīja vienīgi no Parlamenta, ka iemaksas norēķinu kontā, no kura šī summa tika noņemta, pārskaitīja vienīgi no Parlamenta un ka tās atdošana atpakaļ vajadzības gadījumā bija būtisks nosacījums, lai viņš izpildītu savus pienākumus pret Parlamentu. Prasītājs arī lūdza ģenerālsēkretāram nodrošināt apliecinājumu minētās summas izcelsmei, lai to iesniegtu Parīzes Pirmās instances tiesas pirmajam izmeklēšanas tiesnesim. Turklāt viņš piekrita ģenerālsēkretāra piedāvātajam auditam.
- 33 Ģenerālsēkretārs atbildēja ar 2002. gada 8. jūlija vēstuli, kurai bija pievienots apliecinājums, minot visus Parlamenta veiktos pārskaitījumus norēķinu kontā. No šī apliecinājuma izriet, ka Parlaments no 1999. gada 1. jūlija līdz 2001. gada 31. decembrim uz šo kontu pavisam bija pārskaitījis EUR 495 891,31 kā piemaksas par ceļošanas izdevumiem, par vispārējiem izdevumiem un par sekretariāta izdevumiem (piemaksa par sekretariāta izdevumiem, sākot ar 2001. gada 1. septembri, tika pārskaitīta uz citiem kontiem).

- 34 Ar 2003. gada 9. janvāra vēstuli Parlamenta finanšu ģenerāldirektors prasītājam nosūtīja audita ziņojumu (datētu ar 2002. gada 19. decembri) par veiktajām piemaksām par vispārējiem un sekretariāta izdevumiem. Šo auditu veica privāta sabiedrība, kas tika izvēlēta, lietas dalībniekiem vienojoties.
- 35 Saskaņā ar ziņojuma 4. punktu auditoru uzdevums attiecās uz summām, kas tika pārskaitītas starp 1999. gada 1. jūliju un 2001. gada 31. decembri kā piemaksas par vispārējiem un sekretariāta izdevumiem.
- 36 Saskaņā ar audita ziņojumu Parlaments prasītājam no 1999. gada 1. jūlija līdz 2001. gada 31. decembrim vispārējiem izdevumiem pārskaitīja summu EUR 104 021, no kuriem EUR 103 927 bija pienācīgi pamatoti. Šī paša perioda laikā Parlaments prasītājam sekretariāta izdevumiem pārskaitīja summu EUR 242 582. Attiecībā uz šo pēdējo summu EUR 53 119 bija pienācīgi pamatoti, kamēr prasītājs nebija iesniedzis nevienu dokumentu, kas pamatotu atlikušo EUR 189 463 izmantošanu.
- 37 Prasītājs par šo ziņojumu izteica komentārus, kuri tam tika pievienoti.
- 38 Ar 2003. gada 30. janvāra vēstuli ģenerālsekretārs informēja prasītāju, ka, ņemot vērā audita ziņojumu, viņš tiek aicināts pirms nākamās Prezidija sanāksmes, kas paredzēta 10. februārī, iesniegt dokumentus, kas pamato EUR 189 463 izmantošanu.
- 39 Ar 2003. gada 6. februāra vēstuli prasītājs iesniedza apliecinošus dokumentus un papildu paskaidrojumus.

- 40 2003. gada 12. februārī Prezidijs pieņēma lēmumu pilnvarot ģenerāļsekretāru noteikt precīzu prasītāja parāda summu un prasīt viņam uzsākt tās atmaksāšanu.
- 41 2003. gada 26. februārī ģenerāļsekretārs prasītājam nosūtīja vēstuli, norādot, ka, pamatojoties uz faktiem, kurus prasītājs iesniedza ar 2003. gada 6. februāra vēstuli, tikai summa EUR 12 947 var tikt uzskatīta par pienācīgi pamatotu. Attiecībā uz pārējiem izdevumiem ģenerāļsekretārs atteicās tos ņemt vērā, pamatojoties uz to, ka tie nebija pamatoti ar atbilstošiem dokumentiem, ka tie neattiecās uz sekretariāta piemaksu vai ka tie attiecās uz summām, kas vēl nebija pārskaitītas attiecīgajiem saņēmējiem. Sākotnējā summa līdz ar to tika samazināta uz EUR 176 516. Ģenerāļsekretārs aicināja prasītāju sazināties ar Parlamenta administratīvo nodaļu, lai vienotos par atmaksas kārtību.
- 42 2003. gada 10. martā prasītāja iesniegtais pieteikums Parīzes Pirmās instances tiesas pirmajam izmeklēšanas tiesnesim, lai atgūtu EUR 200 304, ar rīkojumu tika noraidīts. Saskaņā ar prasītāja jurista sniegto informāciju šī lieta pašlaik tiek skatīta Eiropas Cilvēktiesību tiesā.
- 43 Pēc tam, kad prasītāja jurists bija pieprasījis dažus dokumentus un paskaidrojumus, kurus viņam daļēji nodeva ģenerāļsekretārs 2003. gada 16. aprīļa vēstulē, prasītājs 2003. gada 21. aprīlī saskaņā ar DIP noteikumu 27. panta 2. punktu administratīvā kārtā pārsūdzēja ģenerāļsekretāra 2003. gada 26. februāra vēstuli.
- 44 Uz prasītāja celto administratīvo sūdzību ģenerāļsekretārs atbildēja ar 2003. gada 17. jūlija vēstuli. Viņš uzskatīja, ka šī sūdzība īstenībā bija vērsta pret 2003. gada 12. februāra Prezidija lēmumu. Viņš norādīja, ka šis pēdējais lēmums aprobežojās ar

viņam, kā arī Parlamenta juridiskajai nodaļai adresētiem norādījumiem, kas varēja novest pie lēmumiem, kas skartu prasītāju. Ģenerālsēkretārs arī norādīja, ka process atrodas vēl tikai izmeklēšanas stadijā, plānojot iespējamās konsultācijas ar kvestoriem saskaņā ar DIP noteikumu 27. panta 2. punktu un ka līdz ar to, tā kā Prezidijs nav pieņēmis nevienu lēmumu, kas tieši ietekmētu prasītāju, viņam nav sūdzība jāizvērtē pēc būtības.

45 Vēlāk prasītājs papildus iesniedza vēl citus dokumentus, proti, uzaicinājumu ierasties autonomās kopienas Euzkadi [*Euskadi*] Administrācijas tieslietu, nodarbinātības un sociālā nodrošinājuma departamentā, lai panāktu izlīgumu saistībā ar prasītāja trīs palīgu iesniegto pieteikumu par laikā neizmaksātajām algām EUR 50 865,43 apmērā. Tāpat viņš iesniedza arī izdevumu detalizētu aprēķinu par kopējo summu EUR 63 308,64, kas radušies periodā, par kuru tika veikts audits, kā saimniecības izdevumi attiecībā uz prasītāja un viņa palīgu dzīvesvietu Briselē. Par šiem pēdējiem izdevumiem bija jāuzņemas atbildība *EH/B*, kas saskaņā ar noslēgto līgumu ar prasītāju aizturēja EUR 600 katra palīga algai. Šī summa līdz šai dienai palika neizmaksāta un tātad pienācās *EH/B*.

46 Ģenerālsēkretārs atteicās ņemt vērā šos faktus. Ar 2003. gada 18. decembra vēstuli viņš atzīmēja, pirmkārt, ka prasītājs neiesniedza apliecinātos dokumentus, kas attiecas uz laikā neizmaksāto algu maksājumu kā izlīguma priekšmetu. Otrkārt, attiecībā uz rēķiniem par saimniecības izdevumiem viņš konstatēja, ka trūkst dokumentu, kas pierādītu līgumsaistību pastāvēšanu, kuru izpildes rezultātā būtu bijusi jāpārskaita summa EUR 63 308,64 apmērā, un turklāt norādīja, ka šie rēķini bija izrakstīti galvenokārt nevis uz *EH/B* vārda, bet uz citas personas vārda.

47 Ar 2004. gada 28. janvāra vēstuli ģenerālsēkretārs prasītājam atgādināja, ka viņa parāds Parlamentam saskaņā ar iesniegtajiem un vēlāk apstiprinātajiem apliecinātajiem dokumentiem un auditu ir EUR 176 516 (skatīt iepriekš 38. un 41. punktu). Viņš norādīja, ka prasītājs jau bija atmaksājis daļu no parāda EUR 58 155,82 apmērā,

veicot ikmēneša maksājumus EUR 3000 (skatīt iepriekš 31. punktu), un summa, kas viņam vēl ir jāatmaksā, ir EUR 118 360,18.

48 Ģenerālsēkretārs piebilda, ka saskaņā ar DIP noteikumu 16. panta 2. punktu un 27. panta 3. punktu viņa pienākums ir dot norādījumus par nepamatoti pārskaitītās summas EUR 118 360,18 atgūšanu vai, ja nepieciešams, ierosināt Prezidijam uz laiku apturēt noteiktu piemaksu izmaksas prasītājam saskaņā ar iepriekš minēto noteikumu 27. panta 4. punktu.

49 Ģenerālsēkretārs uzklaušija prasītāju 2004. gada 9. februārī. Saskaņā ar šīs noklausīšanās protokolā minēto ģenerālsēkretārs bija nodomājis izvirzīt Prezidijam priekšlikumu noturēt sanāksmi 2004. gada 25. februārī.

50 Ar 2004. gada 24. februāra vēstuli ģenerālsēkretārs šādi vērsās pie prasītāja:

“Saskaņā ar manā pēdējā 28. janvāra vēstulē teikto un pēc Jūsu uzklaušīšanas šā mēneša 9. datumā, lūdzu, skatiet pievienoto lēmumu, kuru es nupat pieņēmu, pamatojoties uz Savienības Finanšu regulas atbilstošajiem noteikumiem, kā arī noteikumiem par deputātu izdevumiem un piemaksām attiecībā uz EUR 118 360,18 atmaksu Parlamentam, kurus Jūs esat parādā. Prezidijs par to tiks informēts nākamajā sanāksmē [..].”

51 Ģenerālsēkretāra 2004. gada 24. februāra lēmums, kas tika pievienots iepriekš minētajai vēstulei (turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”), pamatojas uz DIP

noteikumu 16. un 27. pantu un uz Finanšu regulas 71. un 73. pantu. Apstrīdētais lēmums atsaucas arī uz apspriešanos ar kvestoriem, kas notika 2004. gada 14. janvārī. Naudas summa, kas pienākas Parlamentam, saskaņā ar apstrīdētā lēmuma pirmo apsvērumu ir EUR 176 576 un, tā kā prasītājs jau ir atmaksājis EUR 58 155,82, veicot ikmēneša maksājumus EUR 3000 (skatīt iepriekš 47. punktu), summa, kas vēl ir jāatmaksā, ir EUR 118 360,18. Lēmumā ir minēts 2003. gada 18. marta iekasēšanas rīkojums Nr. 92/332, kuru sastādīja Parlamenta pastarpināti deleģētais kredītrīkotājs par summu EUR 118 360,18.

52 Apstrīdētā lēmuma otrajā apsvērumā ir norādīts, ka saskaņā ar DIP noteikumu 16. panta 2. punktu un 27. panta 3. punktu ir jāuzsāk summas EUR 118 360,18 atgūšana ieskaita veidā par parlamentārajām piemaksām, kas bija vismazāk nepieciešamas prasītāja kā ievēlēta deputāta pienākumu izpildei.

53 Saskaņā ar apstrīdētajā lēmumā paredzēto:

“1. Līdz parāda, kas šobrīd veido EUR 118 360,18 lielu summu, atmaksai Eiropas Parlamentam atvilkt no Koldo Gorostiaga Atsalandabaso kungam, Eiropas Parlamenta deputātam, izmaksājamām piemaksām:

— 50 % no piemaksas par vispārējiem izdevumiem,

— 50 % no dienas naudas piemaksas.

2. Gadījumā, ja Koldo Gorostiaga Atsalandabaso kunga, Eiropas Parlamenta deputāta, pilnvaras beigtos līdz parāda atmaksai, Eiropas Parlamentam atvilkt:

— pagaidu pabalstu sakarā ar deputāta pilnvaru beigšanos un

— visus citus maksājumus, kas paredzēti deputātiem.”

⁵⁴ Ar 2004. gada 1. marta vēstuli prasītājs iesniedza savus apsvērumus attiecībā uz apstrīdēto lēmumu, prasot papildu dokumentus un paskaidrojumus, kā arī pieeju pilnīgi visiem lietas dokumentiem, kas deva pamatu lēmumiem, kas to ietekmēja.

⁵⁵ Ģenerālsēkretārs atbildēja ar 2004. gada 31. marta vēstuli, sniedzot dažus paskaidrojumus un norādot, ka pieeja pilnīgi visiem dokumentiem prasītājam var tikt piešķirta Regulas Nr. 1049/2001 un Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 18. decembra Regulas (EK) Nr. 45/2001 par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un struktūrās un par šādu datu brīvu apriti (OV 2001, L 8, 1. lpp.) attiecīgajos noteikumos paredzētajās robežās.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

⁵⁶ Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 20. aprīlī, prasītājs cēla šo prasību. Parlaments iesniedza savu iebildumu rakstu Pirmās instances tiesas kancelejā 2004. gada 29. jūnijā.

- 57 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 13. jūlijā, Spānijas Karaliste lūdza atļauju iestāties šajā tiesvedībā Parlamenta atbalstam. Ar 2004. gada 14. oktobra rīkojumu Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētājs atļāva šo iestāšanos lietā. Persona, kas iestājusies lietā, iesniedza savu procesuālo rakstu noteiktajā termiņā.
- 58 Pēc tiesneša-referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa nolēma uzsākt mutvārdu procesu, un procesa organizatorisko pasākumu ietvaros lietas dalībnieki tika uzaicināti rakstiski atbildēt uz virkni jautājumu.
- 59 Pēc lietas dalībnieku uzklauššanas Pirmās instances tiesa nodeva lietu izskatīšanai otrajai palātai paplašinātā sastāvā.
- 60 Ar vēstulēm, ko prasītājs iesniedza 2005. gada 27. maijā un Parlaments — 2005. gada 1. jūnijā, lietas dalībnieki pakļāvās Pirmās instances tiesas pieņemtajiem procesa organizācijas pasākumiem, nosūtot vēl dažus dokumentus.
- 61 Tika uzklaušīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz jautājumiem, ko Pirmās instances tiesa uzdeva 2005. gada 12. septembra tiesas sēdē.
- 62 Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdēto lēmumu;
  - piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

63 Parlamenta prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- noraidīt prasību;
- piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

64 Spānijas Karalistes prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- noraidīt prasību;
- piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

65 Savu prasījumu atbalstam prasītājs min astoņus lēmuma atcelšanas pamatus, kas izriet, pirmkārt, no DIP noteikumu pārkāpuma, otrkārt, no “objektivitātes principa” pārkāpuma, treškārt, no sacikstes principa un tiesību uz aizstāvību pārkāpuma, ceturtkārt, no lēmumu paziņošanas noteikumu pārkāpuma, piektkārt, no pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpuma, sestkārt, no vienlīdzības un nediskriminācijas principa pārkāpuma, septītkārt, no pilnvaru nepareizas izmantošanas un, astotkārt, no kļūdām ģenerālsekretāram iesniegto apliecinājošo dokumentu novērtēšanā.

Par pirmo pamatu par DIP noteikumu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 66 Pirmais pamats ietver piecas daļas. Pirmās divas ir attiecīgi par DIP noteikumu 27. panta 2. un 4. punkta neievērošanu, un trīs nākamās — par tiesību uz aizstāvību, vienlīdzības principa un, visbeidzot, DIP noteikumu 27. panta 3. punkta pārkāpumu.
- 67 Attiecībā uz DIP noteikumu 27. panta 2. punkta pārkāpumu prasītājs atzīmē, ka pēc viņa 2003. gada 21. aprīļa vēstules (skatīt iepriekš 43. punktu), kurā viņš norādīja, ka, viņaprāt, DIP noteikumi tika nepareizi piemēroti, un, ņemot vērā to, ka starp ģenerālskretāru un viņu netika panākta vienošanās, šo jautājumu saskaņā ar šo pantu vajadzēja nodot kvestoriem, lai pēdējie pēc apspriešanās ar ģenerālskretāru un, ja nepieciešams, arī ar priekšsēdētāju vai Prezidiju pieņemtu lēmumu. Tomēr apstrīdēto lēmumu pieņēma ģenerālskretārs, kurš šajā gadījumā nebija tiesīgs to darīt.
- 68 Attiecībā uz DIP noteikumu 27. panta 4. punkta pārkāpumu prasītājs atgādina, ka saskaņā ar šo noteikumu tikai Prezidijs ir tiesīgs pieņemt lēmumu par parlamentārās piemaksas veidā nepamatoti saņemto summu atgūšanu, tās ieturot no šī deputāta piemaksām.
- 69 Attiecībā uz vienlīdzības principa pārkāpumu prasītājs uzsvēra, ka Parlaments rīkojās diskriminējoši attiecībā uz to deputātu vārdu publicēšanu, kuri ar iestādi atrodas tiesas procesā. Kamēr Parlaments šādā gadījumā parasti nepaziņo personas datus, šoreiz šādai pieeja netika ievēkota. Šajā sakarā prasītājs atzīmēja, ka

Parlamenta Spānijas birojs 2003. gada martā izplatīja preses apskatu, apkopojot Spānijas dienas laikrakstu rakstus par šo lietu, kas viņam bija nelabvēlīgi. Šāda rīcība tajā pašā laikā ir arī noteikumu par personas datu aizsardzību un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā — “ECTK”) 8. panta pārkāpums.

- 70 Attiecībā uz DIP noteikumu 27. panta 3. punkta pārkāpumu prasītājs uzskata, ka pretēji tam, ko paredz šis noteikums, ģenerālsēkretārs, neapspriežoties vispirms ar kvestoriem, ar savu 2003. gada 26. februāra lēmumu ieguva pārliecību (skatīt iepriekš 41. punktu), ka summa EUR 176 516 bija nepamatoti pārskaitīta.
- 71 Parlaments attiecībā uz pirmajām divām daļām apgalvo, ka no DIP noteikumu 16. panta 2. punkta un 27. panta 2. un 4. punkta, lasot tos kopā, izriet, ka šie noteikumi paredz trīs atšķirīgas procedūras strīda vai kļūdas gadījumā attiecībā uz dažādu piemaksu izmaksu vai izmantošanu.
- 72 Pirmā procedūra, kas aprakstīta 27. panta 2. punktā, attiecas uz deputātu finanšu tiesību noteikšanu un izdevumu un piemaksu samaksu, un tā būtu jāievēro gadījumā, ja pastāv domstarpības starp ieinteresēto personu un iestādi attiecībā uz minētā izvērtēšanu. Šādā gadījumā, saskaņā ar Parlamenta apgalvoto, deputāts vispirms vēršas pie ģenerālsēkretāra, kurš var apmierināt viņa “sūdzību”. Ja puses nevar panākt vienošanos, jautājumu nodod kvestoriem, kuri, ja nepieciešams, pēc apspriešanās ar ģenerālsēkretāru un priekšsēdētāju vai Prezidiju pieņem lēmumu.
- 73 Otrās procedūras, kas aprakstīta 16. panta 2. punktā un 27. panta 3. punktā, mērķis ir deputāta izdevumu un piemaksu izmantošanas kontrole jau pēc šo summu

pārskaitīšanas, kā arī nepamatoti pārskaitīto summu atgūšana. Saskaņā ar Parlamenta teikto, ja ģenerālsēkretārs ir pārliecināts, ka summas parlamentāro piemaksu veidā ir nepamatoti pārskaitītas (jo tās nav tikušas izmantotas saskaņā ar DIP noteikumiem), viņš uzsāk to atgūšanu. 27. panta 2. punkts šajā procedūrā nav piemērojams, jo tāda piemērošana padarītu 27. panta 3. un 4. punkta piemērošanu neiespējamu, izslēdzot jebkādu ģenerālsēkretāra galīgo lēmumu.

74 Trešā procedūra, kas paredzēta 27. panta 4. punktā, attiecas uz izņēmuma gadījumiem, kad Prezidijs var izlemt uz laiku apturēt parlamentārās piemaksas maksāšanu deputātiem.

75 Parlaments atsauca arī uz Finanšu regulas 71. un 73. pantu, uzsverot, ka lēmumā par atgūšanu ir jāņem vērā arī šīs regulas noteikumi. Tāpat Parlaments atsauca uz Iekšējo noteikumu par tā budžeta izpildi 5. pantu (skatīt iepriekš 15. punktu). Saskaņā ar šo pantu ģenerālsēkretārs ir iecelams par galveno deleģēto kredītrikotāju. Savukārt šī panta ietvaros Prezidijam vai kvestoriem nav piešķirta nekāda funkcija. Parlaments norāda, ka prasītāja parāda atgūšana ir veikta ieskaita veidā saskaņā ar Finanšu regulas 73. panta 1. punkta otro daļu (skatīt iepriekš 18. punktu).

76 Parlaments uzsver, ka šis strīds attiecas vienīgi uz DIP noteikumu 27. panta 3. punktā paredzēto procedūru un nevis uz to, kas paredzēta iepriekš minētā panta 2. punktā. Parlaments savās atbildēs uz Pirmās instances tiesas rakstveida jautājumiem paskaidroja, ka tas uzskatīja par vēlamu piemērot kopīgi DIP noteikumu 16. panta 2. punktu un 27. panta 3. punktu.

- 77 Attiecībā uz prasītāja 2003. gada 21. aprīļa vēstuli (skatīt iepriekš 67. punktu) Parlaments norāda, ka tā nevarēja aizsākt DIP noteikumu 27. panta 2. punktā paredzēto procedūru, jo ģenerālsekretārs uz to brīdi vēl nebija pieņēmis galīgo lēmumu.
- 78 Turklāt Parlaments uzsver, ka netika piemērota arī procedūra, kas paredzēta DIP noteikumu 27. panta 4. punktā. Sekojot DIP noteikumu 27. panta 3. punktā paredzētajai procedūrai, Parlaments neapšaubīja prasītājam maksājamos izdevumus un piemaksas, bet daļu no tiem izmantoja ieskaitam, lai samazinātu summu, kuru prasītājs bija parādā. Ja Parlaments, pamatojoties uz DIP noteikumu 27. panta 4. punktu, būtu apturējis piemaksu maksāšanu, tad nebūtu summu, kuras ieturēt ieskaitam par prasītāja parādu Parlamentam.
- 79 No tā izriet, ka DIP noteikumu 27. panta 4. punkts neapraksta procedūru par parāda atgūšanu ieskaita veidā, bet sniedz Parlamentam iespēju izdarīt spiedienu uz tā locekļiem, uz laiku apturot piemaksu pārskaitīšanu, līdz attiecīgais deputāts pēc paša iniciatīvas atmaksā kā parlamentārās piemaksas nepamatoti pārskaitītās summas. Saskaņā ar Parlamenta teikto, ir runa par neveikli formulētu noteikumu, kas tādējādi savā pašreizējā redakcijā ir neefektīvs.
- 80 Visbeidzot, Parlaments uzsver, ka prasītāja argumentācija attiecībā uz noteikumu par personas datu aizsardzību pārkāpumu, nepastāvot faktiskiem un juridiskiem elementiem, kas to atbalstītu, ir neefektīva. Attiecībā uz ECTK 8. panta pārkāpumu Parlaments ierosina uzskatīt šo pamatu par nepieņemamu, pamatojoties uz to, ka tas pirmo reizi parādās prasītāja replikā.

- 81 Spānijas Karaliste pieņem Parlamenta argumentāciju attiecībā uz trīs procedūru analīzi, kas aprakstītas DIP noteikumu 16. un 27. pantā, un otrās no tām piemērošanu konkrētajā gadījumā. No minētā izriet, ka 16. panta 2. punkts un 27. panta 3. punkts ir apstrīdētajam lēmumam piemērots tiesiskais pamats.
- 82 Spānijas Karaliste tiesas sēdē pakārtoti izteica dažus komentārus attiecībā uz iespējamām sekām gadījumā, ja Pirmās instances tiesa uzskatītu, ka Parlamentam par piemērotāko tiesisko pamatu bija jāpieņem DIP noteikumu 27. panta 4. punkts. Šādā gadījumā apstrīdētā lēmuma iespējamās atcelšanas rezultātā lieta nonāktu stadijā, kāda bija pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, un process tiktu padarīts par likumīgu. Šajā situācijā Spānijas Karaliste minēja Pirmās instances tiesas 1998. gada 15. oktobra spriedumu lietā T-2/95 *Industrie des poudres sphériques/Padome (Recueil, II-3939. lpp.)*. Saskaņā ar Spānijas Karalistes veikto analīzi Pirmās instances tiesa varētu ņemt vērā šī sprieduma 91. punktu, paziņojot, ka, ja apstrīdētais lēmums uz šāda pamata ir atceļams, nav iemesla apšaubīt visu administratīvo procesu, kura rezultātā [šis lēmums] tika pieņemts.

Pirmās instances tiesas vērtējums

— Par pirmā pamata pirmajām divām daļām

- 83 Attiecībā uz pirmo daļu par DIP noteikumu 27. panta 2. punkta pārkāpumu ir jāsecina, ka šis noteikums paredz procedūru, ar kuru kvestoriem tiek piešķirtas tiesības lemt par ikvienu domstarpību DIP noteikumu piemērošanā starp deputātu un ģenerālsēkretāru. Runa ir par vispārpiemērojamu noteikumu, kas skar, ciktāl uz to neattiecas īpaša rakstura noteikumi, visu DIP noteikumu piemērošanas jomu (apdrošināšanas polises, valodu kursus, pensijas, medicīniskos izdevumus u.c.). Līdz ar to ir jāatzīmē, ka tas ir vispārīga rakstura noteikums attiecībā pret 16. panta

2. punktu un 27. panta 3. un 4. punktu, kuri attiecas īpaši uz domstarpībām par nepamatoti pārskaitīto parlamentāro piemaksu atgūšanu. Tādējādi, pastāvot speciālajiem noteikumiem, 27. panta 2. punkts nav piemērojams attiecībā uz nepamatoti pārskaitīto parlamentāro piemaksu atgūšanu (pēc analogijas skatīt Tiesas 1995. gada 12. decembra spriedumu lietā C-469/93 *Chiquita Italia, Recueil*, I-4533. lpp., 61. punkts, un 2003. gada 19. jūnija spriedumu lietā C-444/00 *Mayer Parry Recycling, Recueil*, I-6163. lpp., 49.–57. punkts). Tātad pirmā pamata pirmā daļa ir noraidāma kā nepamatota.

84 Attiecībā uz otro daļu par DIP noteikumu 27. panta 4. punkta pārkāpumu ievadam ir jāpaskaidro, ka apstrīdētais lēmums būtībā sastāv no divām daļām, proti, pirmkārt, no ģenerālsēkretāra konstatējuma, ka lēmumā minētās summas prasītājam bija nepamatoti pārskaitītas un ka tās ir jāpiedzen, un, otrkārt, no lēmuma uzsākt parāda atgūšanu ieskaita veidā no prasītājam pārskaitāmajām piemaksām.

85 Šī pamata daļa skar vienīgi apstrīdētā lēmuma otrās daļas likumību. Šajā sakarā, pirmkārt, ir jāizvērtē vai šis punkts tiešām apraksta procesu par parāda atgūšanu ieskaita veidā, un, apstiprinošas atbildes gadījumā, vai šai procedūrai kā speciālajai tiesību normai ir priekšroka pār iepriekš minēto noteikumu 16. panta 2. punktu un 27. panta 3. punktu.

86 Par pirmo punktu Pirmās instances tiesa secina, ka 27. panta 4. punkts tiešām apraksta procedūru par parāda atgūšanu ieskaita veidā. Šis secinājums ir balstīts uz šādiem elementiem. Pirmkārt, 27. panta 4. punkts norāda uz Finanšu regulas 73. pantu, kā arī uz šī pēdējā panta īstenošanas kārtību. Finanšu regulas 73. panta 1. punkta otrā daļa paredz katras iestādes grāmatveža pienākumu uzsākt parāda atgūšanu ieskaita veidā līdz tādai parāda summai, kādi ir Kopienas prasījumi pret jebkuru tādu parādnieku, kuram pašam ir neapstrīdams skaidras naudas parāds, kas ir jāatmaksā Kopienām.

- 87 Turklāt no Regulas Nr. 2342/2002, ar ko paredz īstenošanas kārtību Finanšu regulai, 78. panta 3. punkta d)–f) apakšpunkta un 83. un 84. panta izriet, ka katrai iestādei ir jāatgūst Kopienai pienākošās parāda summas vispirms ieskaita veidā un ka (daļējas vai pilnīgas) neatgūšanas gadījumā iestādei ir jāuzsāk atgūšana visos pārējos tiesiskajos veidos (izmantojot nodrošinājumu, kas iemaksāts iepriekš, īstenojot atgūšanu piespiedu kārtā saskaņā ar Finanšu regulas 72. panta 2. punktu vai tiesvedības ceļā).
- 88 Papildus jāatzīmē, ka Parlamenta piedāvātā interpretācija, saskaņā ar kuru DIP noteikumu 27. panta 4. punkts dod iestādei iespēju pilnīgi vai daļēji apturēt piemaksu, kas pienākas deputātam, pārskaitīšanu līdz brīdim, kamēr pēdējais pēc savas iniciatīvas atmaksā nepamatoti pārskaitītās summas, neizmantojot attiecīgajam mērķim piemaksas, kas viņam pienākas, bet kuru izmaksa ir apturēta, ir pretēja samērīguma principam.
- 89 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa atgādina, ka samērīguma princips, kas ir viens no vispārīgajiem Kopienas tiesību principiem, nozīmē to, ka Kopienas iestāžu ieviestie pasākumi nedrīkst pārsniegt to, kas ir atbilstošs un nepieciešams, lai sasniegtu attiecīgajā tiesiskajā regulējumā noteiktos mērķus; ja ir iespēja izvēlēties starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, jāizvēlas vismazāk apgrūtināošais, un tā radītais apgrūtinājums nedrīkst būt nesamērīgs ar sasniedzamo mērķi (skatīt Tiesas 2005. gada 14. jūlija spriedumu lietā *C-41/03 P Rica Foods*/Komisija, Krājums, I-6875. lpp., 85. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 90 Turklāt samērīguma princips kalpo par Kopienas tiesību noteikumu interpretācijas kritēriju (šajā sakarā skatīt Tiesas 2002. gada 25. jūlija spriedumu lietā *C-459/99 MRAX, Recueil*, I-6591. lpp., 61. un 62. punkts; Pirmās instances tiesas 1999. gada

25. marta spriedumu lietā T-37/97 *Forges de Clabecq*/Komisija, *Recueil*, II-859. lpp., 128. punkts, un 1999. gada 19. jūlija spriedumu lietā T-14/98 *Hautala*/Padome, *Recueil*, II-2489. lpp., 87. punkts) tādā veidā, ka starp noteikuma vairākām iespējamām interpretācijām ir jāizvēlas tā, kura ir saskaņā ar minēto principu.

91 Šajā gadījumā Parlamenta piedāvātā interpretācija ietver sevī piespiedu līdzekļa izmantošanu pret Parlamenta locekli (dažu viņa piemaksu apturēšanu, lai pēdējais pēc savas iniciatīvas atmaksātu nepamatoti pārskaitītās summas), kamēr ar summu atgūšanu ieskaita veidā saskaņā ar Finanšu regulas 73. pantu un tā īstenošanas kārtību ir pietiekami, lai apmierinātu iestādes intereses atgūt nepamatoti samaksāto naudu. Šāda interpretācija būtu pretrunā arī iepriekš 87. punktā minētajiem pantiem, kuri paredz, ka katrai iestādei ir jāatgūst Kopienai pienākošās parāda summas vispirms ieskaita veidā, salīdzinot ar citiem atgūšanas veidiem. Līdz ar to Parlamenta piedāvātā interpretācija novestu pie tāda pasākuma pieņemšanas, kas attiecīgajam deputātam varētu radīt pārmērīgu apgrūtinājumu.

92 Turklāt DIP noteikumu 27. panta 4. punkta termini “uz laiku” un “līdz deputāts būs atmaksājis nepamatoti izmantotās summas” neapstiprina Parlamenta interpretāciju. Tiešām, termina “uz laiku” nozīme ir paskaidrota pašā pantā, proti, līdz deputāts atmaksā neparīzi izmantotās summas. Taču termins “atmaksā” neietver sevī noteikti samaksu, bet var arī nozīmēt atmaksu ieskaita veidā, kas ir veids, kurā vienlaicīgi tiek izpildīti savstarpējie pienākumi (šajā ziņā skatīt Tiesas 2003. gada 10. jūlija spriedumu lietā C-87/01 P Komisija/CCRE, *Recueil*, I-7617. lpp., 59. punkts).

93 Pie tam Parlaments, atbildot tiesas sēdē uz mutvārdu jautājumiem, apgalvoja, ka Prezidijam, pieņemot DIP noteikumu 27. panta 4. punktu, bija nolūks radīt īpašu

noteikumu salīdzinājumā ar to, kas ir tā paša panta 3. punktā, paredzot noteiktas procecuālās garantijas par labu deputātam, kura parāds ir atgūstams ieskaita veidā.

- 94 Turklāt Pirmās instances tiesa atzīmē, ka 2004. gada 14. janvāra ziņojumā, kurā ir izsklāstīts kvestoru un ģenerālsēkretāra sanāksmes saturs (ko iesniedza Parlaments pēc Pirmās instances tiesa pieprasījuma), ir noteikts, ka nosacījumi 27. panta 3. un 4. punkta piemērošanai bija izpildīti, ka galīgo lēmumu pieņems Prezidijs un ka ģenerālsēkretārs tika aicināts pirms vērsšanās pie Prezidija uzklausīt prasītāju, kā norādīts 27. panta 4. punktā.
- 95 Attiecībā uz to, kurš no DIP noteikumu 16. panta 2. punkta, 27. panta 3. punkta un 27. panta 4. punkta ir speciālais noteikums, Pirmās instances tiesa uzskata, ka pēdējais pants paskaidro procedūru, kura jāievēro gadījumā, kad ir paredzēts piemērot atmaksas kārtību (ieskaitu), kas skar deputātam pārstāvja funkciju efektīvai izpildei izmaksātās piemaksas, rūpējoties par to, lai viņš var efektīvi pildīt deputāta pienākumus. Šī iemesla dēļ šī procedūra paredz vairākas procesuālas un materiālas garantijas (iepriekšēju apspriešanos ar kvestoriem, lēmuma pieņemšanas tiesību nodošanu kolektīvai institūcijai, šajā gadījumā Prezidijam, deputāta pienākumu efektīvas izpildes aizsardzību un iestādes labu darbību un, visbeidzot, attiecīgā deputāta iepriekšēju uzklausīšanu). Tā kā šis noteikums attiecas uz noteiktu vienas vai vairāku nepamatoti pārskaitītu piemaksu atmaksas kārtību, tas ir uzskatāms par speciālo tiesību aktu attiecībā pret DIP noteikumu 16. panta 2. punktu un 27. panta 3. punktu, kas, starp citu, arī attaisno tā iekļaušanu aiz šī pēdējā punkta.
- 96 Šādā kontekstā vajadzētu saprast terminu “izņēmuma gadījumos”, kas ir minēts DIP noteikumu 27. panta 4. punkta sākumā, apstiprinot, ka ieskaitu var izmantot tikai pēc iepriekšējā punktā minēto garantiju vērā ņemšanas.

- 97 Līdz ar to Pirmās instances tiesa uzskata, ka Parlaments, 2003. gada februārī grozot DIP noteikumus, tiem pievienojot jaunu 4. punktu, vēlējās paredzēt to, ka, ja no deputāta ir nepieciešams atgūt parādu, ieskaitam izmantojot parlamentārās piemaksas, kas tam pienākas, to var darīt tikai kārtībā, kāda paredzēta iepriekš minētā panta 4. punktā. Līdz ar to, tā kā ģenerālsekretārs nebija tiesīgs dot rīkojumu par attiecīgo ieskaitu, jo nebija saņēmis Prezidija pilnvarojumu saskaņā ar šajā noteikumā paredzēto procedūru, apstrīdētais lēmums ir atceļams tiktāl, ciktāl tas nosaka šādu ieskaitu.
- 98 Attiecībā uz Spānijas Karalistes apsvērumiem par iespēju novērst šo trūkumu Pirmās instances tiesa uzsver, ka saskaņā ar EKL 233. pantu tā nevar pieņemt lēmumu par to, kā iestādei jārikojas par atbildi uz spriedumu, kurš pilnīgi vai daļēji atceļ aktu. Turpretim attiecīgajai iestādei ir pienākums veikt nepieciešamos pasākumus, ko prasa sprieduma par lēmuma atcelšanu izpilde (Pirmās instances tiesas 1998. gada 27. janvāra spriedums lietā T-67/94 *Ladbroke Racing/Komisija, Recueil*, II-1. lpp., 200. punkts).
- 99 Tādējādi apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, ciktāl tas paredz attiecīgās summas atgūšanu ieskaita veidā.
- 100 Līdz ar to Pirmās instances tiesa uzskata, ka ir nepieciešams pārbaudīt pārējo pamatu, kas tika izvirzīti prasības pieteikuma atbalstam, pamatotību tiktāl, ciktāl tie attiecas uz prasītāja pienākuma atmaksāt Parlamentam apstrīdētajā lēmumā norādītās summas pastāvēšanu un apjomu.

— Par pirmā pamata trešo, ceturto un piekto daļu

- 101 Trešā daļa par pārkāpumu saistībā ar tiesībām uz aizstāvību tiks izvērtēta trešā pamata ietvaros.
- 102 Runājot par vienlīdzības principa pārkāpumu attiecībā uz to deputātu vārdu publicēšanu, kuri ar Parlamentu atrodas tiesas procesā, un par personas datu aizsardzības noteikumu pārkāpumu (skatīt iepriekš 69. punktu), ir jāatzīmē, ka prasītājs nenorādīja ne uz konkrētām Parlamenta darbībām, kuras liecinātu par šādu pārkāpumu, ne personas datus, kuri tika nodoti, ne uz kādu saikni, kas pastāvētu starp apstrīdēto lēmumu un šādu datu nodošanu. Preses apskata izplatīšana, apkopojot rakstus ar informāciju par šo lietu, nav uzskatāma par darbību, kas ir saistāma ar apstrīdēto lēmumu. Turklāt nav strīda, ka attiecīgos rakstus uzrakstījušas personas, kas nekādā veidā nav saistītas ar Parlamentu. Tādējādi pirmā pamata trešā daļa ir noraidāma.
- 103 Visbeidzot, attiecībā uz pirmā pamata daļu par DIP noteikumu 27. panta 3. punkta pārkāpumu, saskaņā ar kuru ģenerālsekretārs, vispirms neapspriežoties ar kvestoriem, ar savu 2003. gada 26. februāra lēmumu ieguva pārliecību, ka summa EUR 176 516 bija nepamatoti pārskaitīta (skatīt iepriekš 70. punktu), tas ir noraidāms kā nepieņemams atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktam un 48. panta 2. punkta pirmajai daļai. Prasītājs patiešām atsaucās uz šo pamatu tikai savas replikas 30.–32. punktā, kaut arī fakti, kas minēti tā atbalstam (Prezidija 2003. gada 12. februāra lēmums un ģenerālsekretāra 2003. gada 26. februāra vēstule), neradās tiesvedības laikā.

Par otro pamatu par "objektivitātes principa" pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 104 Prasītājs apgalvo, pirmkārt, ka nepastāv tiesiskais regulējums, kas nodrošinātu Prezidija neatkarību un objektivitāti attiecībā uz Parlamenta politisko grupu ietekmi un spiedienu.
- 105 Tāpat prasītājs uzsver, otrkārt, ka strīds skatāms kampaņas, kas vērsta pret to, lai basku brīvības cīnītāju politisko darbību, it īpaši *EH/B* darbību, uzskatītu par krimināli sodāmu, ietvaros, kas aizsākās 2002. gadā Spānijas parlamentāro grupu runasvīra un politisko partiju preses konferences rezultātā, kuras izdarīja spiedienu uz iestādi, lai tā uzsāktu izmeklēšanu.
- 106 Prasītājs iesniedz vairākus rakstus, kas bija presē, kuri atklāj lietas politisko raksturu. Viņš uzsver, ka tie Parlamenta locekļi, kas nebija Prezidija locekļi, bija ieguvuši pieeju priviliģētai informācijai un šajā sakarā izteica viņam nelabvēlīgus komentārus, kamēr viņam pašam nebija zināms Prezidija 2003. gada 12. septembra apspriedes saturs. Tāpat prasītājs atsaucas uz trīs Parlamenta priekšsēdētāja vietnieku paziņojumiem un mutisku kritiku, kas vērsta pret viņu.
- 107 Ņemot vērā triju Parlamenta priekšsēdētāja spāņu vietnieku spiedienu, visi Prezidija locekļi, pēc prasītāja teiktā, vilcinājās attiecībā pret viņu ieņemt tādu savu nostāju, kas varētu tikt uzskatīta par labvēlīgu vai pat neitrālu.

108 Parlaments uzsver, pirmkārt, ka Prezidijs nepieņēma nekādu lēmumu, kas ietekmētu prasītāju, un, otrkārt, ka pēdējais nenorāda, kādā veidā viņa pārmetumi ir saistīti ar apstrīdēto lēmumu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

109 Ir jāatzīmē, ka prasītāja pārmetumi ir vērsti pret Prezidija darbībām un nevis pret apstrīdēto lēmumu, kuru pieņēma ģenerālsēkretārs. No tā izriet, ka šie iebildumi nevar ietekmēt apstrīdētā lēmuma likumību (šajā ziņā skatīt Pirmās instances tiesas 2003. gada 30. septembra spriedumu lietā T-191/98, no T-212/98 līdz T-214/98 *Atlantic Container Line* u.c./Komisija, *Recueil*, II-3275. lpp., 471. punkts).

110 Patiešām, pat ja Prezidijs visa administratīvā procesa laikā pieņēma lēmumus, neviens no tiem nav uzskatāms par apstrīdētā lēmuma tiesisko pamatu. No tā izriet, ka prasītājs nevar atsaukties uz iespējamiem pārkāpumiem attiecībā uz Prezidija lēmumiem kā apstrīdētā lēmuma atcelšanas pamatu.

111 Katrā ziņā pārmetums par tiesiskā mehānisma neesamību, kas garantētu Prezidija neatkarību un objektivitāti, nav pamatots, jo no judikatūras izriet, ka starp garantijām, ko piešķir Kopienu administratīvā procesa tiesiskā kārtība, it īpaši ir jāatzīmē labas pārvaldības princips, kurš kompetentai iestādei uzliek pienākumu katrā konkrētā gadījumā rūpīgi un objekīvi izvērtēt visus attiecīgās lietas apstākļus (Tiesas 1991. gada 21. novembra spriedums lietā C-269/90 *Technische Universität München*, *Recueil*, I-5469. lpp., 14. punkts; Pirmās instances tiesas 1992. gada

24. janvāra spriedums lietā T-44/90 *La Cinq*/Komisija, *Recueil*, II-1. lpp., 86. punkts, un 2002. gada 11. septembra spriedums lietā T-70/99 *Alpharma*/Padome, *Recueil*, II-3495. lpp., 182. punkts). Prasītājam tādējādi ir pienākums iesniegt pierādījumus, kas liecina par šī principa pārkāpumu, bet prasītājs to nav izdarījis.

- 112 Attiecībā uz prasītāja apgalvojumiem, kas minēti iepriekš 105. un 106. punktā, Pirmās instances tiesa norāda, ka tie ir neatbilstoši tā iemesla dēļ, ka tie attiecas uz trešo personu darbībām (Spānijas iestādes, Spānijas politisko partiju pārstāvji, parlamentāro grupu runasvīri, Eiropas Parlamenta deputāti un masu mediji) un ka tie nekādā veidā nav saistīti ar apstrīdēto lēmumu. Pārmetumi, kas izteikti Prezidija priekšsēdētāja vietniekiem, arī ir neatbilstoši, jo Prezidija lēmumi nav apstrīdētā lēmuma pamatā, it īpaši attiecībā uz apstrīdētajā lēmumā minēto prasītāja parāda pastāvēšanu un summu, kuru ir tiesīgs atgūt Parlaments. Līdz ar to otrais pamats ir noraidāms.

Par trešo pamatu par sacīkstes principa un tiesību uz aizstāvību pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 113 Saskaņā ar prasītāja teikto, ziņojums kvestoriem, ko ģenerālsēkretārs sastādīja saskaņā ar pilnvarām, ko viņam 2002. gada 8. aprīlī nodeva Prezidijs, viņam nebija ticis paziņots. Pie tam ģenerālsēkretārs viņam atteica arī pieeju dokumentiem, uz kā pamata Prezidijs 2003. gada 12. februārī pieņēma lēmumu. Turklāt apspriedes ar kvestoriem, kas notika 2004. gada 14. janvārī, rezultāts prasītājam netika paziņots. Bez tam, tā kā apspriede ar kvestoriem notika pirms 2004. gada 9. februāra, viņi nevarēja ņemt vērā prasītāja šajā datumā izteiktos apsvērumus. Visbeidzot, Parlaments prasītājam nenodeva pilnīgu Prezidija diskusiju pārskatu, ne arī Prezidija balsošanas rezultātus attiecībā uz pieņemtajiem pasākumiem.

- 114 Attiecībā uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktu, uz ko atsaucās ģenerālsēkretārs, prasītājs vērs uzmanību, ka Parlaments nav pierādījis, kādā veidā iepazīšanās ar iepriekš minētajiem dokumentiem varētu nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai, konfidencialitātei, profesionālajam noslēpumam vai lietas noslēpumam, kā ir prasīts minētajā noteikumā.
- 115 Saskaņā ar prasītāja apgalvoto, Parlaments pieļāva tiesību kļūdu, viņu uzskatot par “trešo personu”, kas pieder Regulā Nr. 1049/2001 minētajai “sabiedrībai”. Patiešām, tā kā viņš tieši ir persona, “par kuru ir runa”, prasītājs ir uzskatāms par šīs “lietas dalībnieku”.
- 116 Parlaments uzsver, ka 2003. gada 12. februārī Prezidijs nav pieņēmis nevienu lēmumu, kas būtu vērsti pret prasītāju, un līdz ar to nevar pastāvēt arī nekādi lietas materiāli, kas varētu būt par pamatu šāda lēmuma pieņemšanai. Tomēr ģenerālsēkretārs atsaucās uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktu un it īpaši uz to, ka iestāde vēl nav pieņēmusi galīgo lēmumu, lai attaisnotu Parlamenta atteikumu izpildīt prasītāja lūgumu.
- 117 Attiecībā uz prasītāja otro lūgumu atļaut pieeju dokumentiem, kas tika izteikts 2004. gada 1. martā, Parlaments apgalvo, ka tas prasītājam nekad neatteica un ka pēdējais joprojām var izmantot šīs tiesības, kā tas viņam tika norādīts 2004. gada 31. marta vēstulē (skatīt iepriekš 55. punktu).

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 118 Saskaņā ar vispārējo principu par tiesību uz aizstāvību ievērošanu personai, pret kuru no Kopienas administrācijas puses ir vērsti iebildumi, ir jābūt iespējai ieņemt savu nostāju par katru dokumentu, ko Kopienas administrācija vēlas izmantot pret viņu. Tiktāl, ciktāl šāda iespēja viņai nav tikusi dota, neatklātie dokumenti nevar tikt ņemti vērā kā pierādījumi. Tomēr šādai dažu dokumentu izslēgšanai, kurus izmanto administrācija, ir nozīme tikai tiktāl, ciktāl izteiktos iebildumus var pierādīt tikai ar atsauci uz šiem dokumentiem (šajā sakarā skatīt Tiesas 1999. gada 18. novembra spriedumu lietā C-191/98 P *Tzoanos/Komisija, Recueil*, I-8223. lpp., 34. punkts; Pirmās instances tiesas 2001. gada 3. jūlija spriedumu lietā T-24/98 un T-241/99 E/Komisija, *Recueil FP*, I-A-149. lpp. un II-681. lpp., 92. punkts). Pirmās instances tiesai ir jāizvērtē, vai to dokumentu neatklāšana, uz kuriem norādīja prasītājs, varēja nelabvēlīgi ietekmēt procesa gaitu un apstrīdētā lēmuma saturu (iepriekš minētais spriedums E/Komisija, 93. punkts).
- 119 Turklāt Pirmās instances tiesai ir atļauts tiesā iesniegtā prasības pieteikuma pret lēmumu, ar ko tiek izbeigts administratīvais process, ietvaros uzdot veikt procesa organizatoriskos pasākumus un ļaut pieeju pilnīgi visiem dokumentiem, lai izvērtētu, vai atteikums darīt zināmu dokumentu varēja kaitēt prasītāja iespējām aizstāvēties (pēc analogijas skatīt Tiesas 2004. gada 7. janvāra spriedumu lietā C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P, *Aalborg Portland u.c./Komisija, Recueil*, I-123. lpp., 102. punkts).
- 120 Attiecībā uz 2004. gada 14. janvāra apspriedi ar kvestoriem Parlaments procesa organizatorisko pasākumu ietvaros iesniedza tās atskaites ziņojumu. Prasītājs no savas puses neiesniedza nevienu apsvērumu par to, ka šī dokumenta nenodošana viņam varēja kaitēt viņa iespējām aizstāvēties un viņam nelabvēlīgā virzienā ietekmēt administratīvā procesa iznākumu. Vienīgais pārmetums, ko prasītājs izteica attiecībā

uz šo ziņojumu, ir, ka pretēji tam, ko ģenerālsēkretārs izklāstīja kvestoriem šīs apspriedes laikā, viņš nekad nav atzinis, bet, tieši pretēji, vienmēr apstrīdējis Parlamenta versiju, saskaņā ar kuru attiecīgā summa viņam tika nepamatoti pārskaitīta. Šajā gadījumā ir pietiekami atzīmēt, ka apstrīdētais lēmums bija pieņemts nevis, pamatojoties uz atzīšanu no prasītāja puses, bet atbilstoši audita rezultātiem un uz apliecināšu dokumentu pamata, kurus vēlāk iesniedza prasītājs (skatīt iepriekš 39. un 41. punktu). Šajā sakarā ir jāatzīmē, ka apspriede ar kvestoriem nesaista ģenerālsēkretāru, kas ir iestādes kredītrikotājs, attiecībā uz tāda parāda konstatāciju, kas balstīts uz iztrūkstošiem dokumentiem, kas pierādītu parlamentārās piemaksas izmantošanu DIP noteikumu paredzētajā kārtībā. Lidz ar to atskaites ziņojuma par 2004. gada 14. janvāra apspriedi ar kvestoriem nepaziņošana nevarēja pārkāpt prasītāja tiesības uz aizstāvību.

121 Turklāt saskaņā ar judikatūru tiek prezumēts, ka dokuments, kuram lūgta pieeja, nepastāv, ja to apliecina attiecīgā iestāde. Taču šī ir vienkārša prezumpcija, kuru prasītājs var apgāzt jebkādā veidā, pamatojoties uz attiecināmiem un saskanīgiem pierādījumiem (skatīt Pirmās instances tiesas 2002. gada 25. oktobra spriedumu lietā T-5/02 *Tetra Laval/Komisija*, *Recueil*, II-4381. lpp., 95. punkts un iepriekš minētā judikatūra).

122 Parlaments, atbildot uz Pirmās instances tiesas rakstveida jautājumiem, paziņoja, ka ģenerālsēkretārs nav sniedzis nevienu ziņojumu, kas būtu adresēts kvestoriem 2002. gada 8. aprīļa lēmuma rezultātā. Prasītājam neiesniedzot attiecināmus un saskanīgus pierādījumus, kas varētu likt apšaubīt šo paziņojumu, viņa arguments ir noraidāms.

123 Turklāt saskaņā ar Parlamenta atbildēm uz Pirmās instances tiesas rakstveida jautājumiem, nav arī lietas materiālu, kas būtu bijuši par pamatu Prezidija 2003. gada

12. februāra lēmumam. Prasītājs neiesniedza argumentus, kas liktu apšaubīt šo Parlamenta apgalvojumu.

- 124 Attiecībā uz prasītāja pārmetumu, saskaņā ar kuru viņš tika uzklausīts tikai pēc ģenerālsēkretāra apspriedes ar kvestoriem un tādējādi šie pēdējie nevarēja ņemt vērā viņa piezīmes, jāatzina, ka, tā kā apspriede ar kvestoriem nesaista ģenerālsēkretāru attiecībā uz lēmumu par uz apliecināto dokumentu neesamības sekām, tas, ka prasītājs tika uzklausīts pēc iepriekš minētās apspriedes, nepārkāpa viņa tiesības uz aizstāvību.
- 125 Par prasītāja argumentiem attiecībā uz Prezidija diskusiju pārskata un balsošanas rezultātu nenodošanu jāatzīmē, ka šie dokumenti nav atbilstoši, jo tiem nav saistības ar apstrīdēto lēmumu, līdz ar to prasītājs nevar lietderīgi atsaukties uz šādu nenodošanu (pēc analogijas skatīt iepriekš 119. punktā minēto spriedumu *Aalborg Portland* u.c./Komisija, 126. punkts). Attiecīgi trešais pamats ir noraidāms.

Par ceturto pamatu par lēmumu paziņošanas noteikumu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 126 Saskaņā ar prasītāja teikto, 2003. gada 12. februāra lēmums, kas ir uzskatāms par ģenerālsēkretāram piešķirto pilnvaru pamatu, prasītājam tika nodots tikai pēc viņa

lūguma. Prasītājs arī norāda, ka lēmums, kas tika pieņemts 2004. gada 14. janvāra apsprendes ar kvestoriem rezultātā, viņam netika nodots.

- 127 Prasītājs uzsver, ka iestāžu pienākums paziņot par katru lēmumu attiecīgajai personai, kuras tiesības vai intereses ar to tiek ietekmētas, un minēt tiesību aizsardzības līdzekļus un attiecīgos termiņus izriet no Kopienu tiesību vispārējiem principiem un Eiropas Parlamenta ierēdņu un citu darbinieku pienākumu rokasgrāmatas (OV 2000, C 97, 1. lpp., turpmāk tekstā — “pienākumu rokasgrāmata”). Viņš atzīmē, ka minētās rokasgrāmatas III daļas A6. punkts paredz, ka, “ja lēmumu var pārsūdzēt, tas ir skaidri jānorāda ar visu nepieciešamo informāciju, lai sūdzību varētu iesniegt.”
- 128 Parlaments atzīmē, ka, tā kā 2003. gada 12. februārī netika pieņemts lēmums, kas ietekmētu prasītāju, nebija nekā, par ko viņam paziņot, un līdz ar to nebija nepieciešams minēt arī pārsūdzības termiņus un iespējas. Attiecībā uz pienākumu rokasgrāmatu Parlaments uzsver prasītāja argumentu nepieņemamību, balstoties uz to, ka tie ir pirmo reizi izteikti viņa replikā. Turklāt apgalvotais pienākums atsaukties uz pārsūdzības termiņiem un iespējām (ko apstrīd Parlaments) jebkurā gadījumā tika izpildīts ar ģenerālsekretāra 2003. gada 16. aprīļa un 2004. gada 31. marta vēstulēm (skatīt iepriekš 43. un 55. punktu). Tāpat Parlaments uzsver, ka minētais punkts pienākumu rokasgrāmatā skar vienīgi attiecības starp iestādi un pilsoņiem un nevis [attiecības] ar tās locekļiem.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 129 Attiecībā uz paziņošanu par Prezidija 2003. gada 12. februāra lēmumu pietiek atzīmēt, ka tas nav apstrīdētais lēmums, ne arī tā tiesiskais pamats un ka jebkurā

gadījumā tas prasītājam tika paziņots pa faksu 2003. gada 20. februārī. Šādos apstākļos tam, ka paziņošana tika veikta tikai pēc prasītāja lūguma, nav nozīmes.

- 130 Arguments par 2004. gada 14. janvāra apspriedes ar kvestoriem rezultāta paziņošanu ir identisks iebildumam, kas minēts pamata par pārkāpumu saistībā ar tiesībām uz aizstāvību un kas jau tika noraidīts.
- 131 Visbeidzot, attiecībā uz minētajiem apstrīdētā lēmuma pārsūdzības termiņiem un iespējām jāatzīmē, ka neviens Kopienų tiesībās skaidri paredzēts noteikums neuzliek iestādēm vispārēju pienākumu informēt dokumentu adresātus par pārsūdzības iespējām, ne arī par termiņiem, kuros to var izdarīt (Tiesas 1999. gada 5. marta rīkojums C-153/98 P *Guérin automobiles*/Komisija, *Recueil*, 1441. lpp., 13. un 15. punkts; Pirmās instances tiesas 2000. gada 24. februāra spriedums lietā T-145/98 *ADT Projekt*/Komisija, *Recueil*, II-387. lpp., 210. punkts). Attiecībā uz pienākumiem, ko iestāde ir sev uzlikusi, pieņemot pienākumu rokasgrāmatu, tas, ka apstrīdētajā lēmumā nebija norādīta iespēja to pārsūdzēt, patiešām var veidot ar minēto rokasgrāmatu uzlikto pienākumu pārkāpumu (pēc analogijas skatīt Pirmās instances tiesas 2002. gada 21. marta rīkojumu lietā T-218/01 *Laboratoire Monique Rémy*/Komisija, *Recueil*, II-2139. lpp., 25. punkts). Minētā pienākuma neievērošana tomēr nav uzskatāma par būtisku pārkāpumu, kas varētu ietekmēt apstrīdētā lēmuma likumību. No tā izriet, ka ceturtais pamats ir noraidāms.

Par piekto pamatu par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 132 Prasītājs apgalvo, ka apstrīdētais lēmums nav pietiekami pamatots tajā ziņā, ka tas nenorāda, ar ko apliecināšie dokumenti, kurus viņš iesniedza ģenerālsekretāram

procesa laikā, neatbilst DIP noteikumiem. Tāpat viņš uzsver, ka dažu parādu maksājums var tikt veikts tikai pēc tam, kad Francijas iestādes atdos atpakaļ konfiscēto naudas summu. No tā izriet, ka prasība uzrādīt dokumentus, kas pierādītu prasītāja pienākumu izpildi, ir nepietiekami pamatota, ņemot vērā to, ka šādu dokumentu esamība nav apstrīdēta.

- 133 Saskaņā ar Parlamenta teikto, apstrīdētais lēmums norāda summu, kādu jāatmaksā, atmaksas iemeslu, kā arī veidus, kā minētā summa tika aprēķināta. Turklāt Parlaments atgādina, ka prasības attiecībā uz pamatojumu vispār ir mazākas, ja attiecīgā persona ir bijusi cieši saistīta ar lēmuma sagatavošanas procesu un no audita ziņojuma, uz kā balstās apstrīdētais lēmums un kas viņam tika nodots, zin iemeslu, kādēļ iestāde nevēlas apstrīdēto izdevumu apmaksas nastu uzlikt budžetam.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 134 Jāatgādina, ka pamatojums jāpielāgo attiecīgā akta veidam, skaidri un nepārprotami izklāstot tās iestādes pamatojumu, kura pieņēmusi apstrīdēto aktu, lai ļautu ieinteresētajām personām iepazīties ar pieņemtā pasākuma pamatojumu un kompetentai tiesai — veikt savas kontroles funkcijas (Tiesas 2000. gada 6. jūlija spriedums lietā C-289/97 *Eridania*, *Recueil*, I-5409. lpp., 38. punkts, un 2002. gada 14. marta spriedums lietā C-340/98 *Italie/Padome*, *Recueil*, I-2663. lpp., 58. punkts).
- 135 Turklāt lēmumu var uzskatīt par pietiekami pamatotu, ja tas atsaucas uz audita ziņojumu, kas nodots prasītājam (šajā ziņā skatīt Pirmās instances tiesas 1996. gada 24. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās T-551/93, no T-231/94 līdz T-234/94 *Industrias Pesqueras Campos u.c./Komisija*, *Recueil*, II-247. lpp., 142.–144. punkts,

un 2003. gada 17. septembra spriedumu lietā T-137/01 *Stadtsportverband Neuss/Komisija, Recueil*, II-3103. lpp., 52.–58. punkts).

136 Šajā gadījumā apstrīdētais lēmums skaidri atsaucas uz 2002. gada decembrī veikto auditu. Šī audita ziņojuma kopija tika nodota prasītājam ar Parlamenta finanšu ģenerāldirektora 2003. gada 9. janvāra vēstuli. Prasītājs rakstveidā iesniedza komentārus par šo ziņojumu (skatīt iepriekš 34. un 37. punktu). Tāpat apstrīdētais lēmums atsaucas arī uz prasītāja dokumentiem, kurus viņš iesniedza pēc audita, kā arī uz pārskaitītajiem ikmēneša maksājumiem EUR 3000 apmērā no parāda summas, sasniedzot EUR 58 155,82. Šādos apstākļos atsauce uz audita ziņojumu, kas tika paziņots prasītājam, ir uzskatāma par pietiekamu attiecībā uz prasību pamatot apstrīdēto lēmumu (iepriekš 135. punktā minētais spriedums *Industrias Pesqueras Campos u.c./Komisija*, 144. punkts).

137 Turklāt prasītājs tiešām bija cieši saistīts ar apstrīdētā lēmuma sagatavošanas procesu un no audita ziņojuma, kā arī apliecinātajiem dokumentiem, kurus viņš pats iesniedza Parlamentam, zināja faktus, uz kuriem ģenerālsēkretārs pamatojās, lai noteiktu precīzu parāda summu (skatīt iepriekš 37., 39., 41. un 51. punktu).

138 Argumenti attiecībā uz dažu apliecināto dokumentu neņemšanu vērā attiecas nevis uz pamatojuma esamību vai pietiekamību, bet uz motīvu pamatotību, kas skar apstrīdētā lēmuma likumību pēc būtības (šajā ziņā skatīt Tiesas 2001. gada 22. marta spriedumu lietā C-17/99 *France/Komisija, Recueil*, I-2481. lpp., 35. punkts), un tādēļ tiks apskatīti astotā pamata ietvaros. No iepriekš minētā izriet, ka piektais pamats ir noraidāms.

Par sesto pamatu par vienlīdzības un nediskriminācijas principa pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 139 Prasītājs uzsver, ka, kaut arī viņš netiek vainots nelikumībā, kas ir analoga tām, ko regulāri konstatē cita starpā Revīzijas palāta, pasākumiem, kas tiek veikti attiecībā uz viņu, nav precedentu. Tas ir uzskatāms par vienlīdzības un nediskriminācijas principa pārkāpumu.
- 140 Parlaments iebilst, ka iespējamās vai pastāvošās nelikumības izmeklē ģenerālsekrētārs un šādas izmeklēšanas rezultātā jau ir notikusi nepamatoti pārskaitīto summu atgūšana.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 141 Saskaņā ar judikatūru vienlīdzīgas attieksmes principa ievērošana ir jāsaskaņo ar likumības principu, saskaņā ar kuru neviens nedrīkst sev par labu atsaukties uz nelikumīgu darbību, kas veikta cita labā (Tiesas 1984. gada 9. oktobra spriedums lietā 188/83 *Witte*/Parlaments, *Recueil*, 3465. lpp., 15. punkts; 1985. gada 4. jūlija spriedums lietā 134/84 *Williams*/Revīzijas palāta, *Recueil*, 2225. lpp., 14. punkts, un iepriekš 134. punktā minētais spriedums Itālija/Padome, 87.–93. punkts).
- 142 Tādējādi, pat pieņemot, ka prasītāja izteiktie pārmēti attiecībā uz nelikumībām, kas izdarītas citu deputātu labā, nekontrolējot vai nepietiekami kontrolējot parlamentāro piemaksu izmantošanu, būtu pamatoti, prasītājs no tā negūtu labumu. Attiecīgi sestais pamats ir noraidāms.

Par septīto pamatu par pilnvaru nepareizu izmantošanu

Lietas dalībnieku argumenti

- ¹⁴³ Saskaņā ar prasītāja teikto, šajā lietā ir objektīvas, attiecināmas un saskaņotas norādes uz to, ka Prezidijs uzsāka procesu tīri politisku motīvu dēļ, pakļaujoties divu Spānijas politisko grupu runasvīru spiedienam. Šie pēdējie prasīja priekšsēdētāja trīs vietniekiem darboties Prezidija ietvaros pret prasītāju.
- ¹⁴⁴ Parlaments iebilst, norādot, ka Prezidijs nepieņēma lēmumu attiecībā uz prasītāju, un līdz ar to viņa izvirzītie argumenti ir neefektīvi. Turklāt Parlamenta rīcībā esošie fakti pamatoja izmeklēšanas uzsākšanu šajā lietā.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- ¹⁴⁵ Saskaņā ar judikatūru tiesību akts ir spēkā neesošs pilnvaru pārsniegšanas dēļ tikai tad, ja, pamatojoties uz objektīviem, attiecināmiem un saskanīgiem pierādījumiem, izrādās, ka tas ir pieņemts tikai vai vismaz galvenokārt, lai sasniegtu citus mērķus, nevis tos, uz kuriem iepriekš norādīts, vai izvairītos no Līgumā īpaši paredzētas procedūras, lai nodrošinātos pret šī gadījuma apstākļiem (Tiesas 1990. gada 13. novembra spriedums lietā C-331/88 *Fedesa* u.c., *Recueil*, I-4023. lpp., 24. punkts, un 1998. gada 14. maija spriedums lietā C-48/96 P *Windpark Groothusen*/Komisija, *Recueil*, I-2873. lpp., 52. punkts).

- 146 Prasītājs nav iesniedzis šādus pierādījumus. Jāatgādina, ka prasītājs līdz brīdim, kad nauda tika konfiscēta, saņēma pavisam kopā EUR 495 891,31 kā parlamentāros izdevumus un piemaksas. Ievērojamas šīs naudas summas daļas (EUR 200 304), kuru, saskaņā ar prasītāja apgalvoto, pārskaitīja Parlaments, konfiscēšana varēja radīt tikai šaubas par atbilstību DIP noteikumiem attiecībā uz to, kā prasītājs ir izmantojis ievērojamu daļu no viņam kā izdevumus un piemaksas pārskaitītās naudas summas. Tātad izmeklēšanas uzsākšana bija pamatota. Attiecīgi septītais pamats ir noraidāms.

Par astoto pamatu par kļūdām ģenerālsekretāram iesniegto apliecināmo dokumentu novērtēšanā

Lietas dalībnieku argumenti

- 147 Prasītājs apgalvo, ka Parlaments pieļāva acīmredzamu kļūdu vērtēšanā, neņemot vērā to, ka viņš nevarēja iesniegt dažus savas grāmatvedības datus viņa kasiera aizturēšanas dēļ un daudzu grāmatvedības dokumentu, kā arī summas EUR 200 304 apmērā konfiscēšanas dēļ. Šo summu, saskaņā ar prasītāja teikto, pārskaitīja vienīgi no Parlamenta.

- 148 Atteikšanās ņemt vērā vairākas izdevumu kategorijas, nenorādot, ar ko tās ir pretrunā DIP noteikumiem, no prasītāja viedokļa arī ir uzskatāma par acīmredzamu novērtēšanas kļūdu. Izdevumiem, kurus, saskaņā ar ģenerālsekretāra teikto, nevarēja apliecināt ar atbilstošiem grāmatvedības dokumentiem, varēja veikt vispārēju novērtēšanu. Prasītājs šajā sakarā atgādina savu 2003. gada 6. februāra vēstuli, kas tika adresēta ģenerālsekretāram (skatīt iepriekš 39. punktu) un ietvēra jaunu

detalizētu aprēķinu, saskaņā ar kuru pamatotie izdevumi sekretariāta piemaksas sakarā sasniedza EUR 191 860, proti EUR 138 741 bija pamatoti ar dokumentiem, kas bija pievienoti minētajai vēstulei, pieliekot klāt EUR 53 119, kas jau bija pamatoti ar auditu, un tādējādi atlikusi Parlamentam atmaksājamā summa sasniedza EUR 50 722.

149 Konkrētāk, prasītājs uzskata, ka ģenerālsekretāram vajadzēja ņemt vērā summas attiecībā uz laikā neizmaksātajām algām (EUR 67 340) un sociālā nodokļa parādu (EUR 26 054), ņemot vērā to, ka šie parādi tiks atmaksāti tad, kad tiks atdota konfiscētā naudas summa. Turklāt prasītājs apstrīd Parlamenta atteikumu ņemt vērā naudas summas attiecībā uz iepriekš noteiktajiem personiskajiem izdevumiem (EUR 27 600), kuras var pamatot ar citiem līdzekļiem, tāpat kā mobilo telefonu izdevumus (EUR 4800), kas aprēķināti, balstoties uz ekstrapolāciju.

150 Tāpat atteikšanās ņemt vērā vairākus dokumentus un rēķinus attiecībā uz prasītāja un viņa palīgu uzturēšanās izdevumiem EUR 63 308,64 apmērā, kā arī izdevumus par laikā neizmaksātajām algām, saistībā ar ko viņu atzina par parādniķu Sansebastiānas [*San Sebastián*] Darba tiesa (EUR 50 865,43, skatīt iepriekš 45. punktu), arī ir uzskatāma par acīmredzamu novērtēšanas kļūdu.

151 Prasītājs tiesas sēdē precizēja, ka Gorotsategi kungs no konfiscētajiem EUR 200 304 paturētu EUR 100 000, jo pēdējais šo summu prasītājam aizdeva skaidrā naudā, lai viņš varētu izpildīt savus pienākumus pret palīgiem. Turklāt summa, par kuru prasītāju atzina par parādniķu Sansebastiānas Darba tiesa par labu viņa palīgiem, tiku atskaitīta no konfiscētās naudas summas.

- 152 Parlaments vispirms norāda, ka pēc prasītāja lūguma sniegtais apliecinājums (skatīt iepriekš 32. un 33. punktu) aprobežojas ar naudas pārskaitījumu izklāstu, kas dažādu parlamentāro piemaksu veidā tika veikti uz prasītāja, kā arī pilnvarotās maksātājas organizācijas bankas kontiem, un neattiecas uz konfiscēto naudas summu.
- 153 Parlaments norāda, ka nepastāv saikne starp EUR 200 304 atgūšanu un papildu apliecināšanu dokumentu iesniegšanu, jo konfiscētā summa attiecas uz periodu, kurš ir vēlāks nekā tas, kura laikā piemaksas būtu bijis jāizmanto saskaņā ar DIP noteikumiem. Apliecināšanu dokumentu neesamība par ievērojamām naudas summām prasītāja norēķinu kontā vedināja Parlamentu domāt, ka šīs summas netika izmantotas, lai izpildītu saistības, kas noslēgtas saskaņā ar DIP noteikumiem.
- 154 Saskaņā ar Parlamenta teikto, audita ziņojums konstatēja to, ka prasītājs bija pārkāpis DIP noteikumus. Turklāt prasītājs arī pats atzina, ka viņš nebija izpildījis dažus pienākumus pret saviem palīgiem. Pie tam Parlaments apstrīd prasītāja minēto faktu par vienošanos attiecībā uz prasītāja palīgiem laikā neizmaksātajām algām (skatīt iepriekš 149. punktu), kā arī tiesvedības laikā iesniegto dokumentu pierādījumu spēku.
- 155 Parlaments uzsver, ka prasītāja minētās summas, kuras viņš bija parādā palīgiem, nevar tikt ņemtas vērā, jo saskaņā ar audita ziņojumu attiecīgie līgumi tika noslēgti starp palīgiem un *EH/B*, kā to jau norādīja Spānijas Karaliste.
- 156 Visbeidzot Parlaments paziņo — kā ir minēts apstrīdētā lēmuma 3. punktā, tas joprojām ir gatavs ņemt vērā apliecināšanos dokumentus, kurus prasītājs viņam var iesniegt.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 157 Vispirms jāatzīmē, ka saskaņā ar DIP noteikumos paredzēto kārtību deputātam, kurš ir pilnvarojis trešo personu veikt viņam pārskaitīto parlamentārās palīdzības piemaksu pārvaldību, ir jāiesniedz apliecinājoši dokumenti par šo piemaksu izmantošanu saskaņā ar noslēgto līgumu starp viņu un viņa palīgiem. Ja nav apliecinājošu dokumentu par izdevumiem saistībā ar algu izmaksu palīgiem vai par jebkuriem citiem atmaksājamiem izdevumiem saskaņā ar DIP noteikumiem, sekas var būt tikai pienākums atmaksāt attiecīgās naudas summas Parlamentam. Visas summas, kuru izmantošanu saskaņā ar DIP noteikumiem nevar pierādīt ar dokumentiem, ir uzskatāmas par nepamatoti pārskaitītām. Tātad ieinteresētajai personai ir pienākums iesniegt administrācijai dokumentus, lai pamatotu saņemto naudas līdzekļu, uz kuriem tā atsaucas, izmantošanu un lai savas prasības pieteikuma atbalstam Pirmās instances tiesai pierādītu, ka pēdējā pieļāvusi kļūdu, atsakoties tos ņemt vērā.
- 158 Šajā sakarā prasītāja arguments attiecībā uz grūtībām, ar kurām viņam vajadzēja saskarties viņa kasiera apcietināšanas dēļ un vairāku dokumentu konfiskācijas rezultātā, nav pieņemams. Prasītājs šajā sakarā, atbildot uz Pirmās instances tiesas rakstveida jautājumu, paskaidro, ka vienīgais dokuments, ko konfiscēja Francijas iestādes, bija *Banque Bruxelles Lambert* nosūtītais izraksts par to, ka viņa pilnvarotā persona noņēma no norēķinu konta EUR 210 354. Prasītājs no bankas pārstāvniecības saņēma kopiju un to iesniedza Pirmās instances tiesā. Tāpat tam, ka prasītājam bija jāatjauno sava grāmatvedība bez viņa kasiera palīdzības, nav nozīmes lietā.
- 159 Attiecībā uz izdevumu vispārēju novērtēšanu, ko ieteica prasītājs, tam nevar piekrist. Nav strīda, ka saistību izpilde, uz kurām attiecas sekretariāta piemaksa, ir jāpierāda ar apliecinājošiem dokumentiem, iesniedzot visu informāciju, kas nepieciešama, lai pēc tam varētu veikt pārbaudi (precīzas summas, maksājumu datumi, informācija par parādniķu un kreditoru, maksājumu tiesiskais pamats u.c.). Vispārēja novērtēšana, kura turklāt nav paredzēta nevienā noteikumā, nedod šādu iespēju.

- 160 Attiecībā uz summas EUR 200 304, kura tika konfiscēta Francijā, atdošanu atpakaļ un, precīzāk, prasītāja argumentu, saskaņā ar kuru Parlamentam ir jāņem vērā tas, ka daļas apliecinājošo dokumentu iesniegšana ir atkarīga no šīs atdošanas atpakaļ, tas nav pieņemams.
- 161 Prasītājs faktiski cenšas pierādīt, ka viņš ir parādā noteiktas naudas summas personām, kas tiek apmaksātas no sekretariāta piemaksas līdzekļiem, un uzsver, ka šī iemesla dēļ Parlamentam bija jāuzskata iepriekš minētās summas par pienācīgi pamatotām. Šajā sakarā viņš atsaucās uz laikā neizmaksātajām algām (EUR 67 340) un uz sociālajiem nodokļiem (EUR 26 054), uzsverot, ka šie parādi tiks samaksāti, tiklīdz viņam tiks atdota konfiscētā naudas summa.
- 162 Tomēr tas, ka prasītājs ir parādā personām, attiecībā uz kurām sekretariāta piemaksa tika pārskaitīta, nevar viņu atbrīvot no pienākuma iesniegt dokumentus, kas pierāda šo parādu dzēšanu. Pretējā gadījumā deputāts varētu saņemt piemaksu, nepārskaitot naudas summas attiecīgajām personām, kas sniedza pakalpojumus, un pēc tam liegt Parlamentam jebkādu kontroli, iesniedzot vienalga kādu pierādījumu attiecībā uz šo parādu pēdējiem minētajiem.
- 163 No tā izriet, kā jau tika atzīmēts, ka Parlamentam ir jākontrolē apliecinājošo dokumentu esamība, kas parāda naudas līdzekļu izmantošanu saskaņā ar DIP noteikumiem. Turklāt Parlamentam nevar uzlikt pienākumu atbrīvot prasītāju no apliecinājošo dokumentu iesniegšanas konfiskācijas dēļ, par kuru tas nav atbildīgs. Tas ir Parlamenta loceklis, kurš uzņemas, sākot ar piemaksas saņemšanu, risku par savu līdzekļu pārvaldību. Pie tam Parlaments paziņoja, ka tas joprojām ir gatavs ņemt vērā apliecinājošus dokumentus par prasītāja minētajiem parādu maksājumiem. Līdz ar to

Parlaments rēķinās ar konfiskāciju, kas tika veikta Francijā, un piedāvā prasītājam iespēju pamatot vina izdevumus saistībā ar parlamentārajām piemaksām.

- 164 Attiecībā uz Parlamenta atteikšanos ņemt vērā summas par iepriekš noteiktajiem personiskajiem izdevumiem (EUR 27 600), kaut arī šīs summas, saskaņā ar prasītāja teikto, varēja apliecināt ar citiem līdzekļiem, jāatgādina, ka prasītājs nenorādīja, kas ir šie citi līdzekļi. Attiecībā uz izdevumiem saistībā ar mobilajiem telefoniem jāatzīmē, ka to iesmeslu dēļ, kas minēti iepriekš 159. punktā, piedāvātā ekstrapolācija nevar tikt atzīta par izdevumu pamatošanas metodi DIP noteikumu ietvaros.
- 165 Attiecībā uz Sansebastiānas darba tiesas lēmumu, kuru minēja prasītājs kā tādu, kas pierāda viņa parādu (kas sasniedzis EUR 50 865,43) palīgiem, jāuzsver, ka tas nav tiesu iestādes dokuments, bet gan administratīva rakstura dokuments, kuru pieņēma starpnieks no basku valdības tieslietu departamenta un kurš ir balstīts uz vienošanos starp prasītāju un viņa palīgiem. Jebkurā gadījumā, tā kā šis dokuments neaplicina prasītāja parāda dzēšanu attiecībā pret viņa palīgiem, tas nav uzskatāms par atbilstošu apliecināšu dokumentu (skatīt iepriekš 162. un 163. punktu). Turklāt vienošanās, kas tika panākta samierināšanās ceļā, uz ko ir balstīts arī iepriekš minētais lēmums, patiesībā nepiedāvā nekādus konkrētus pierādījumus par parāda esamību. Tādēļ Parlaments pamatoti pieprasīja dokumentus, kas pierādītu šo parādu pārskaitīšanu palīgiem, lai samazinātu prasītāja parādu.
- 166 Prasītājs apgalvo, ka parāda summa EUR 63 308,64 ir jāuzskata par pamatotu kā saimniecības izdevumi. Šos izdevumus uzņēmās *EH/B*, kas saskaņā ar noslēgto vienošanos ar prasītāju ieturēja iepriekš noteiktu naudas summu EUR 600 katra palīga algai. Šī summa, saskaņā ar prasītāja teikto, ir parāds, kas viņam jāsamaksā *EH/B* (skatīt iepriekš 45. un 150. punktu).

- 167 Šajā sakarā ir pietiekami atzīmēt, ka jau iepriekš izklāstīto iemeslu dēļ nesamaksāts parāds nevar tikt ņemts vērā kā pamatoti izdevumi. Līdz ar to Parlaments pamatoti atteicās ņemt vērā šo faktu.
- 168 No iepriekš minētā izriet, ka ģenerālsēkretāra atteikšanās ņemt vērā prasītāja iesniegtos iepriekš minētos dokumentus nav uzskatāma par kļūdainu. Līdz ar to astotais pamats ir noraidāms.
- 169 Tā kā pirmā pamata pēdējās trīs daļas, kā arī visi nākamie pamati (no otrā līdz astotajam) tika noraidīti, apstrīdētais lēmums ir jāatceļ tikai tiktāl, ciktāl tajā noteikts, ka summa, ko prasītājs ir parādā, ir atgūstama ieskaita veidā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 170 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 3. punktam, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Pirmās instances tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Šajā gadījumā, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu un prasītāja izvirzīto pamatu vairākuma noraidīšanu, jānolemj, ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.
- 171 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (otrā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

- 1) **Eiropas Parlamenta ģenerālsēkretāra 2004. gada 24. februāra lēmumu par noteiktu summu, kas prasītājam pārskaitītas kā parlamentārie izdevumi un piemaksas, atgūšanu atcelt tajā daļā, kurā noteikts, ka summa, ko prasītājs ir parādā, ir atgūstama ieskaita veidā;**
- 2) **pārējā daļā prasību noraidīt;**
- 3) **prasītājs, Parlaments un Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.**

Pirrung

Meij

Forwood

Pelikánová

Papasavvas

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2005. gada 22. decembrī.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

E. Coulon

J. Pirrung